

AGRUPACIÓ MUSICAL L'ARTÍSTICA DE CARLET

Director: Gaspar NADAL MARONDA

CONCERT D'ESTIU

"EFEMÈRIDES"

Dissabte 3 de juliol de 2021
Plaça Major de Carlet
20h.

Ajuntament de Carlet

PROGRAMA

Efemèrides:

60 anys del pasdoble Puenteareas com a himne de la localitat.

100 anys del naixement de Piazzolla.

175 anys del naixement de Chueca i Valverde

1 any de la mort d'Ennio Morricone

1ª PART

Reveriano SOUTULLO
(Puenteareas-Pontevedra 1980 – Madrid, 1932)
PUENTEAREAS (Pasdoble, 1929)

Otto M. SCHWARZ (Neunkirchen-Àustria, 1967)
BONAPARTE (2008)

Ennio MORRICONE (Roma, 1928-2020)
Arr: Robert Longfield
CINEMA PARADISO (1988)

Ennio MORRICONE
Arr: Johan de Meij
IL TRIELLO (1966)

2ª PART

Federico CHUECA (Madrid, 1846-1908)
Joaquín VALVERDE (Badajoz, 1846 -
Madrid, 1910)
Transcripció: Pascual MARQUINA
LA GRAN VÍA (Selecció, 1886)

Astor PIAZZOLA
(Mar de Plata-Argentina, 1921 – Buenos
Aires 1992)
Arr: Peter Kleine Schaars
ADIÓS NONINO (Tango argentí, 1959)

Astor PIAZZOLA
Arr: Robert Longfield
OBLIVION (Tango argentí, 1984)

Astor PIAZZOLA
Arr: Marco Somadossi
LIBERTANGO (Tango argentí, 1974)

NOTES AL PROGRAMA

PUENTEAREAS

El mestre Soutullo va ser un compositor de sarsuela i pasdobles. Va estudiar harmonia i composició a Madrid. En 1899 va sofrir una infecció en l'oïda que el va deixar mig sord. Entre 1906 i 1907 va rebre una beca per a estudiar en l'estranger, la qual cosa feu que entrara en contacte amb músics com Debussy i Ravel, els quals marcaren molt la seua carrera musical. Entre 1919 i 1931 va formar un famós tàndem amb el compositor carcaixentí Juan Vert, amb qui va compondre peces tan exitoses com: *La leyenda del beso*, *El último romántico*, *La del soto del parral*, *La caída de la tarde*, *La Venus de Chamberí*, *El regalo de boda*, etc..

Puenteareas és un pasdoble de caràcter gallec que forma part del repertori de moltíssimes de les bandes de tot l'estat espanyol, composició que fins i tot ha sonat en el canvi de guàrdia del Palau de Buckingham. Enguany se celebra el seixanta aniversari de la declaració com a himne oficial de Puenteareas (1961) d'aquest meravellós pasdoble. En l'any 1979, coincidint amb el 50 aniversari d'aquesta peça, Soutullo fou nomenat "fill predilecte" de Puenteareas.

BONAPARTE

Otto M. Schwarz va rebre la seua formació musical a l'Acadèmia de Música de Viena (Àustria), on va estudiar trompeta i composició. Va començar component temes de música lleugera, per a més tard enfocar la seua carrera a la composició de música programàtica (cinema, publicitat, ràdio). Ha estat guanyador de diversos discs d'or per composicions com: *Nostradamus*, *For the Next Thousand*, *A song for you* ou jazz waltz nº1, interpretades per tot arreu. Al seu catàleg figuren altres obres com: *The Count of Montecristo*, *Man in the Ice*, *Around the world in 80 days*, *Bonaparte*...

Bonaparte és una altra de les obres programàtiques per a orquestra de vents del mestre Schwarz. Aquesta vegada agafa com a tema central Napoleó Bonaparte (Còrcega, França; 1769 – Longwood, Illa de Santa Elena; 1821). La composició descriu grans batalles i victòries, però també capítols més obscurs en la vida del governant francès, com l'exili a Elba i la fatídica batalla de Waterloo, així com la particularitat de Napoleó. Aquesta és una obra emocionant des de la primera fins a l'última nota.

CINEMA PARADISO

Morricone és un compositor i director d'orquestra italià conegut per haver compost la banda sonora de més de cinc-centes pel·lícules i sèries de televisió. Va rebre un Oscar honorífic en 2006 i va guanyar l'Oscar a la millor banda sonora en 2016 per la cinta *The Hateful Eight*. Al seu catàleg compta amb peces com: *Cinema Paradiso*, *La Misión*, *El decamerón*, *La ciudad de la alegría*, *El bueno, el feo y el malo*...

Cinema Paradiso (Nuovo Cinema Paradiso) és una pel·lícula italiana dramàtica estrenada el 1988, guanyadora de l'Oscar a millor pel·lícula de parla no anglesa. Amb guió i direcció de Giuseppe Tornatore, aquest drama constitueix un retrat sentimental de la Itàlia de la postguerra i una declaració d'amor al cinema.

L'arranjament que escoltarem hui és un arranjament per a solista i banda (2012) del mestre Robert Longfield. La nostra solista serà l'oboïsta Elia Aparici.

IL TRIELLO

Il triello (el trio) és la banda sonora del final del western "*El bueno, el feo y el malo*", pel·lícula de Sergio Leone amb qui tant va col·laborar el mestre Morricone. L'arranjament que escoltarem hui és del mestre Johan de Meij. Es tracta d'una obra per a trompeta solista i banda, amb molts solos per a instrument de vent fusta. El mestre De Meij va dedicar aquest arranjament a Frank van der Poel, trompeta principal de la Royal Netherlands Navy Harmony Orchestra, al qual admira no sols com a trompetista, sinó també com a amic i col·lega. El solista que hui interpretarà aquesta meravellosa peça és el trompetista Jesús Alòs.

LA GRAN VÍA

Enguany es compleixen cent setanta-cinc anys del naixement Federico Chueca i Joaquín Valverde, compositors que en l'any 1860 iniciaren una fantàstica relació musical que fructificaria en una llarga llista d'obres en conjunt. Ambdós ajudaren a rellançar l'anomenat "gènere chico", la sarsuela. El seu catàleg en conjunt ens mostra obres com: *¡Bonito país!*, *¡A los toros!*, *Cádiz*, *La canción de Lola*, *Luces y sombras*, *La Gran Vía...*

La Gran Vía és una revista "lírico-còmica-fantàstico-callejera" en un acte. És una sarsuela en un acte i cinc quadres amb música dels autors abans anomenats i llibret de Felipe Pérez i González, estrenada en el Teatre Felipe de Madrid el 2 de juliol de 1886 i representada després llargament en el Teatre Apòlo. Va aconseguir tanta fama, que van haver de canviar-se alguns quadres, ja que en ser una revista d'actualitat, aquesta havia d'anar modernitzant-se. Així van aparèixer nous quadres com "*En la calle de Alcalá*", o "*El bazar de los juguetes*".

És un exponent del "gènere chico" portat al camp de la revista d'actualitats, on s'exposaven amb bon humor i sentit satíric, les preocupacions socials i polítiques del moment. El llibret, del gran autor festiu Felipe Pérez i González, retrata amb habilitat i sàtira les notícies del moment, mostrant en escena una gran desfilada de tipus i situacions còmiques de gran efecte.

La música és un exponent de la facilitat melòdica de Federico Chueca i Joaquín Valverde, a l'hora de crear números que connecten amb el públic com "*La jota de los ratas*", "*El tango de la Menegilda*" o "*La mazurca de los marineritos*".

Com a anècdota, de les tantes que es poden citar, Nietzsche va quedar sorprès en sentir-la a Torí, ja que mai havia vist una obra en la qual s'enlairara un trio de brivalls com "los ratas".

ADIÓS NONINO

Enguany es compleixen cent anys del naixement del mestre Piazzolla, un compositor de tangos argentí, bandoneonista i arranjador. La seua obra va revolucionar el tango tradicional a un tango anomenat "tango nuevo", incorporant elements de jazz i música clàssica. El seu catàleg compta amb peces com: *Adiós Nonino*, *Armagedon*, *Oblivion*, *Summit*, *Libertango*, etc.. En l'any 1959, el mestre Piazzolla es trobava fent una gira per Centreamèrica quan va rebre la fatal notícia de la mort de son pare. Aquest fet sumat a la mala gira que s'estava realitzant va portar Piazzolla a la depressió. En tornar a Nova York, lloc on residia temporalment amb la seua família, va compondre *Adiós Nonino*, peça musical en estil tango composta en homenatge a son pare, Vicente Piazzolla. Aquesta peça està basada en un altre dels seus tangos titulat Nonino (1954), del qual va mantenir la part rítmica i va reorganitzar la resta amb alguns afegits. Aquesta obra és considerada com una de les seues composicions més emblemàtiques. S'ha suggerit que té reminiscències de Gershwin, cosa que Piazzolla va reconèixer, ja que era un compositor que agradava molt a son pare.

Hui escoltarem *Adiós Nonino* en arranjament per a solista i banda de l'any 2002, del mestre Peter Kleine Schaars. El nostre solista hui serà el clarinetista Pedro José Marín.

OBLIVION

Oblivion va ser composta per a una pel·lícula de Mario Bellochio titulada *Enrico IV*. Aquesta fantàstica composició està escrita a l'estil d'una milonga, una forma de cançó que és anterior al tango. Aquesta peça s'ha convertit en una de les obres més populars del mestre Piazzolla, i ha estat adaptada per a ser interpretada per gran varietat d'instrumentistes solistes.

L'arranjament que hui escoltaran per a solista i banda (2013), és del mestre Robert Longfield, i el nostre solista és Ruben Sánchez.

LIBERTANGO

Libertango és una de les obres més populars del mestre Piazzolla. *Libertango* ha estat arranjada per a moltes formacions instrumentals i combinacions. Piazzolla va dir "Libertango representa la libertad que les doy a mis músicos. Sus límites se definen únicamente por el alcance de sus propias capacidades y no por ninguna presión exterior". Aquesta composició representa un estil musical més àgil i fluid, basat en les qualitats musicals inherents al tango, "alliberat" del context social dels seus orígens. *Libertango* és una paraula composta entre "llibertat" i "tango", presumiblement com a senyera de la llibertat creativa que buscava Piazzolla en crear l'anomenat "tango nuevo", a diferència del tango clàssic.

Hui escoltarem *Libertango* en arranjament per a banda de l'any 1975, del mestre Marco Somadossi.